

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Διὰ τὸ ἰσωτερικὸν δρ. 12.
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν • 15.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Παρατίθεται Κ. Κ. Διδασκαλίαι
καὶ τοῖς ἐπιτάταις τῶν Τα-
χυδρομαίων ἐν τῇ ἡμετέρῃ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλητικ. Προξένοις
καὶ τοῖς ἰδιωτικοῖς ἐπιτρο-
πικοῖς τοῦ ἐκδοτοῦ.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παναζῆ
καὶ ἐκδίδεται ἐκ τῆς αὐτοῦ, καὶ
ἐκ τῆς ἰδίου ἐνεργείας πᾶσα
δοσολογία αὐτῆν ἀφορᾷ.
Γιμὴ καταχωρήσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

*Ἐκδίδεται ἑκάστη τὴν 1854-
μῆτος.

Ἀθήναι, τὴν 30 Ἰουλίου 1854.

Ἀχαικὴ συμμαχία.

Ἡ Ἀχαικὴ συμμαχία δύο ἔσχε περιόδους, καὶ τῆς μὲν πρώτης ὁ χαρακτήρ ἦν μᾶλλον θρησκευτικὸς ἢ πολιτικὸς, τῆς δὲ δευτέρας ἦτοι μεταγενεστέρως τούναντίον.

Πρώτη περίοδος. Ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι κατέλαβον τὴν Πελοπόννησον, κατοικουμένην τότε ὑπὸ Ἀχαιῶν κυρίως, μοῖρα τούτων ὑπὸ βασιλείᾳ τὸν Τισαμενὸν πρὸς βορρᾶν χωρήσασα κατέλαβε τὴν προσάρτιον τῆς χερσονήσου ταύτης παραλίαν, ἣτις ὠνομάζετο Αἰγιαλὸς, καὶ ἐξ ἧς Ἴωνες, οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι, ἐκβληθέντες ὑπὸ τῶν ἐπελθόντων Ἀχαιῶν ἔφυγον εἰς Ἀττικὴν. Ἡ χώρα αὕτη, Ἀχαιὰ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῶν νέων αὐτῆς οἰκητόρων κληθεῖσα, περιεῖχε δωδεκα συμμάχους ἀλλήλους πόλεις, διοικουμένας ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Τισαμενοῦ μοναρχικῶς, μέχρις οὗ κτελυθείσης τῆς βασιλείας μετὰ τὸν Ὠγύγου θάνατον μετέστησαν τὴν πολιτείαν εἰς δημοκρατίαν. Ἐπὶ Ἡροδότου (Α. 145. παράβαλ. καὶ Στράβ. Η. 383 κλ.) αἱ τὴν συμμαχίαν ταύτην συγκροτοῦσαι πόλεις ἦσαν αἱ ἑξῆς: Πελλήνη, Αἰγείρα, Αἰγαί, Βοῦρα, Ἐλίκη, Αἴγιον, Ῥύπες, Πατρέες, Φαρέες, Ὠλενος, Δύμη καὶ Τριταίεες. Μετὰ τὸν Ἡρόδοτον οἱ Ῥύπες καὶ αἱ Αἰγαί φαίνονται ἐξηφανισμέναι καὶ ἐρημιμέναι καὶ οὐ μέρος διὰ τοῦτο ἀποτελοῦσαι τῆς δωδεκαπόλεως συμμαχίας· ἀντ' αὐτῶν δὲ μνημονεύονται αὐτῇ συγκαταριθμούμεναι ἡ Κερόνεια καὶ τὸ Λεόντιον (Πολύβ. Β. 41, Παισ. Ζ. 6). Τόπος τῆς συνόδου τῶν Ἀχαιῶν ἦν ἡ Ἐλίκη, ἧς κατακλυθείσης μετὰ τῶν Βουρῶν ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἐξαρθέντων ἐκ σεισμοῦ, τῷ 373 π. Χ. συμβάντος, ἠθροίζετο ἐξῆς ἐν Αἰγείῳ ἡ ῥηθείσα σύνοδος (Στράβ. Η. 384, Διόδ. ΙΕ. 48. Παισ. Ζ. 24). Ὁ συνδέων τὰς πόλεις ταύτας δεσμὸς ἦν μᾶλλον θρησκευτικὸς ἢ πολιτικὸς, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς προσφερομένης ἐν Ἐλίκῃ κοινῆς θυσίας τῷ Ποσειδῶνι. Ἡ δημοτελής αὕτη θυσία ἦν καθόλου προσομοία τῇ ὑπὸ τῶν Ἴωνων ἐν τοῖς Πανιώνιοις προσφερομένῃ· ὁ Ἡρόδοτος μάλιστα λέγει ὅτι ἦν ἐκείνη ἀπομίμησις τῆς τῶν Ἴωνων ἑορτῆς. Μετὰ τὴν ἐξαφάνησιν τῆς Ἐλίκης, ὅτε τὸ Αἴγιον κατέστη τὸ κεντρικὸν τῆς συμμαχίας σημεῖον, ἡ κοινὴ θυσία προσεφέρετο ταῖς κυριωτέρας θεότησι τῆς πόλεως ταύτης, τούτεστι τῷ Ὀμαγυρίῳ ἐπικαλούμενῳ Διὶ καὶ τῇ Παναχαϊᾷ Δήμητρι (Παισ. Ζ. 24). Ἡ μεταξὺ τῶν πόλεων τῆς συμμαχίας ταύτης σχέσις φαίνεται λίαν χαλαρά· ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ Θουκυδίδου (Β. 9), τινὲς αὐτῶν ἐνήργουν τὰ αὐταῖς δοκοῦντα ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων. Ἡ Ἀχαικὴ συμμαχία, ἐν τῇ πρώτῃ ταύτῃ αὐτῆς περιόδῳ, ὀλίγον ἰσχυρὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι μέχρι τῆς καταλύσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Οἱ Ἀχαιοὶ διετέλουν ἀφροσθηκότες τῶν ἀκαταπαύστων κινήσεων καὶ ταραχῶν τῶν ἄλλων τῆς Ἑλλάδος μερῶν. Ἐνεκα δὲ τῆς περὶ τῆς πίστεως καὶ καλοκαγαθίας αὐτῶν δόξης πάντων, ἀνέθεσαν αὐτοῖς μόνοις οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Θηβαῖοι, μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, τὴν ἐκδίκασιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἀμφισβητήσεως (Πολύβ. Β. 39). Ὁ Δημήτριος, ὁ Κάσσανδρος καὶ Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς ἰσχύσαντες ἔθεντο φρουρὰς εἰς τινὰς τῶν πόλεων τῶν Ἀχαιῶν, εἰς ἄλλας δὲ ἐνεφύτευσεν καὶ ὑπεστήριξε τυράννους ἢ Μακεδονικὴν δύναμιν· ὅθεν αἱ πόλεις αὗται ἐχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων καὶ πᾶσα ἡ συμμαχία κατελύθη.

Δευτέρα, ἦτοι ὑστέρᾳ περίοδος. Ὅτε, κατὰ τὸ 281 π. Χ. ἔτος, ὁ Ἀντίγονος ἀπειραβῆθ' ἀνεπιτυχῶς ἵνα στερήσῃ τοῦ Μακεδονικοῦ θρόνου Πτολεμαῖον τὸν Κερκυρὸν, ὠφελήθητες ἐκ τῆς περιστάσεως οἱ Ἀχαιοὶ ἀπετίναξαν τὸν Μακεδονικὸν ζυγόν, καὶ ἀνενέωσαν τὴν παλαιὰν αὐτῶν συμμαχίαν, ἧς ὁ πρῶτος καὶ κύριος σκοπὸς ἦν οὐχὶ πλέον κοινὴ τις λατρεία, ἀλλὰ πολιτικὴ ὅπως ὁμοσπονδία πᾶσων τῶν ἀποτελουσῶν ταύτην πόλεων. Ἡ

Δύμη καὶ αἱ Πάτραι ἦσαν αἱ πρῶται σείσασαι τὸν ζυγὸν τῶν βιαστῶν αὐτῶν. Εἰς τὴν αὐτῶν δὲ συμμαχίαν προσετέθησαν ταχέως ἡ Τριταία καὶ αἱ Φαραί (Πολύβ. Β. 41)· ὅτε δὲ τῷ 277 π. Χ. τὸ Αἴγιον, ἡ τῆς προλαβούσης συμμαχίας πρωτεύουσα, ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων πόλεων, ἐδέθησαν τὰ θεμέλια νέας συμμαχίας, ὀρισθειῶν τῶν κυρίων τοῦ νέου πολιτεύματος βάσεων, αἵτινες ἐτροποποιήθησαν καὶ ἠλλοιώθησαν ἐν τῷ μεταταῦτα. Ἡ συμμαχία, κατὰ τὸ νέον πολιτεύμα, ἀπετέλει τοῦ λοιποῦ μίαν καὶ ἀχώριστον πολιτείαν. Πᾶσα πόλις ἐνούμενη αὐτῇ ἀπήλαυε τῶν αὐτῶν ταῖς ἄλλης δικαίων, ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς πρὸς τὰς ξένας χώρας ὡς ἐξαγτωμένη καὶ ὑποχρεωμένη ἰν' ἀκούῃ εἰς πάντα τῶν διατάξεων τῆς κοινῆς πασῶν ἐξουσίας, καὶ τῶν πεπιστευμένων τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων ἀρχόντων. (Πολύβ. Β. 37 κλ.). Ὅθεν οὐδεμίᾳ κατὰ μέρος πλεῖ συνεχωρεῖτο ἢ μετ' ἄλλης ξένης διαπραγματεύσεως ἄνευ τῆς ἀδείας τῶν ἄλλων. Τὸ Αἴγιον, θρησκευτικῶν ἕνεκα λόγων, ὠρίσθη ὡς πρωτεύουσα τῆς συμπολιτείας, τὴν δὲ διακρίσιν ταύτην διετήρησε μέχρις οὗ ὁ Φιλοποίμην εἰσήγαγε ψήφισμα, ἵνα αἱ συνελεύσεις γίνωνται εἰς οἰανδήποτε τῆς συμμαχίας πόλιν (Αἰβ. ΛΗ. 30). Ἐνόσω τὸ Αἴγιον διετέλει ὡς πρωτεύουσα συνήγοντο εἰς αὐτὸ οἱ τῶν διαφορῶν συμμαχικῶν πόλεων πολῖται, καθ' ὠρισμένας καὶ τακτὰς ἡμέρας, ἵνα περὶ τῶν κοινῶν τῆς συμπολιτείας πραγμάτων ἀποφασίζωσι, ὡς καὶ περὶ τῶν κατὰ μέρος ἐκάστης πόλεως, ἐὰν ἐνομιζέτο τοῦτο ἀναγκαῖον, καὶ ἐτι περὶ τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἵνα ἐκλέγωσι τοὺς ἀρχοντας τῆς συμμαχίας. Τοιοῦτον συστήσασαι καὶ στερεώσασαι σύνδεσμον πρὸς ἀλλήλους ἠγωνίζοντο μετὰ ζήλου, ἰν' ἀπελευθερώσῃ καὶ ἄλλας πόλεις τῶν τυράννων καὶ δυναστῶν αὐτῶν. Ἡ συμπολιτεία αὕτη ἤκμασε μάλιστα καὶ εἰς τὸν ὑπατον τῆς δυνάμεως αὐτῆς βαθμὸν περιέστη τῷ 251 π. Χ. ὅτε ὁ Ἄρατος συνήνωσε μετ' αὐτῆς τὴν αὐτοῦ πατρίδα Σικυῶνα, καὶ προσεκτίσαστο ὑστερον καὶ τὴν Κόρινθον, ὧν τὸ παράδειγμα ἠκολούθησαν ταχέως τὰ Μέγαρα, ἡ Τροιζήν, καὶ ἡ Ἐπίδαυρος. Ὁ Ἄρατος ἐπεισεν ἐξῆς πᾶσας τὰς μᾶλλον δυναμένας πόλεις τῆς Πελοποννήσου ἵνα ἐνωθῶσιν εἰς τὴν συμμαχίαν ταύτην, ὅθεν ἡ Μεγαλόπολις, τὸ Ἄργος, ἡ Ἐρμιόνη, ὁ Φλοιοῦς καὶ ἄλλαι προσετέθησαν εἰς αὐτήν. Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἡ συμμαχία κατέστη ἰσχυρωτάτη, ὅτε περιλαμβάνουσα τὰς Ἀθήνας, τὰ Μέγαρα, τὴν Αἴγιαν, τὴν Σαλαμίνα καὶ πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον, ἐξαιρουμένας τῆς Σπάρτης, τῆς Ἡλίδος, τῆς Τεγέας, τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Μαντινείας. Ἡ Ἑλλάς ἐφαίνετο ἀναλαμβάνουσα, καὶ ἤθελε κατασταθῆ ἰσχυρωτέρα καὶ συνδεδεμένη ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε, ἀλλὰ ταχέως ἀπεδείχθη ὅτι ἡ νέα αὐτῆς δύναμις ἐχρησίμευσε μόνον εἰς καταστροφὴν καὶ ἐξόντωσιν αὐτῆς· τὴν ἱστορίαν τῆς συμπολιτείας παρατρέχομεν ἐν τῷ παρόντι, ὡς ξένην τῆς προθέσεως τῆς διατριβῆς ταύτης, περιοριζόμενοι εἰς ἐκθεσιν ὀλίγων περὶ τοῦ πολιτεύματος αὐτῆς, ὅπως ὑφίστατο τοῦτο ἐν καιρῷ τῆς ἀκμῆς αὐτῆς.

Ὁ Πολύβιος (Β. 38) λέγει ὅτι «τῆς ἰσηγορίας καὶ παβήσιας καὶ καθόλου δημοκρατίας ἀληθινῶς συστημα καὶ προαίρεσιν εἰλικρινεστέρᾳ οὐκ εὔροι τις τῆς παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς ὑπαρχούσης» πᾶσαι αἱ συγκροτοῦσαι τὴν πολιτείαν ταύτην πόλεις εἶχον τὰ αὐτὰ δίκαια, ἄνευ διακρίσεως τοῦ μεγέθους ἢ τοῦ χρόνου τῆς κατατάξεως αὐτῶν εἰς τὴν συμμαχίαν. Δις τοῦ ἔτους, ἕκρος καὶ φθινοπώρου, συναγόμενοι εἰς γενικὰς συνόδους πασῶν τῶν πόλεων οἱ πολῖται διευθέτουσαν τὰς τῆς πολιτείας κοινὰς ὑποθέσεις. Αἱ σύνοδοι αὗται διήρκουν ἐπὶ τρεῖς ἐκάστη ἡμέρας, καὶ ἐγίνοντο εἰς τὸ ἄλλος τοῦ Ὀμαγυρίου Διὸς, οὐ πόρῳ Αἴγιου κείμενον, καὶ πλησίον τοῦ ἱεροῦ τῆς Παναχαϊᾶς Δήμητρος (Πολύβ. Β. 24. Δ. 37. Ε. 1).

ἀντι των θρυαλλίδων, καὶ τῆς ιδιότητος ταύτης ἐνεκα ἐπινοώ-
μασθη καὶ λυχνίτης ἢ θρυαλλίς.

Μαλάχη, κοινῶς Μολόχα. Ἦτο φυτὸν παρὰ τοῖς ἀρχαί-
οις μεγάλης ὑπολήψεως χαῖρον, ὃ Πυθαγόρας ὠνόμασεν αὐ-
τὴν ἱερώτατον βότανον ἢ ἀγρία μαλάχη εἴτε ἀλθαία
φαρμακῶδης ἐφημύζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πρὸς προφυλα-
κὴν τῶν γυμνῶν αὐτῶν μερῶν κατὰ τῆς προσβολῆς τῶν με-
λιτῶν τὴν ἀλθαίαν εἶχον εἰς μεγάλην ὑπόληψιν ἐν τῇ
ἀρχαιότητι, καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἐκ τοῦ ἀλθήσκω
ἢ ἀλθαίνω (ἄλθω), τὸ ὁποῖον σημαίνει θεραπεύω, καθότι παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις καὶ ὁ ἰατρὸς Ἄλθεὺς ἐκλήθη, ἐνεκα τῆς εἰς αὐ-
τὴν ἀποδομένης ἱαματικῆς ἐνεργείας· ὁ Διοσκορίδης ὀνομά-
ζει τὴν ἀλθαίαν πολύχρυσον. Εἰς διάφορα ἄλλα φυτὰ ἦ-
τον τοῖς φίλοις ἀναγνώσαις γνωστὰ, τῶν ὁποίων τὴν λεπτο-
μερεστέρην περιγραφὴν παραλείπομεν, ἐδόθη ἢ ἐπινομήσασθαι, Χει-
ρωνεῖα. Ἀσκληπιάς, Παγκράτιον, Πανάκια (τοῖς πᾶσιν ἄκος)
Κενταύριον, ἵνα φανερώσωσιν τὴν μεγίστην εἰς αὐτὰ ἀποδι-
δομένην ἱαματικὴν ἐνεργείαν. Τὸ σύνθετος ὑπὸ τὸ ὄνομα θερ-
μόχορον ἐγνωσμένον φυτὸν ἔλαβε τὸ ὄνομα κενταύριον
ἀπὸ τοῦ Κενταύρου, καθότι ὁ μῦθος λέγει ὅτι ὁ Κένταυρος
Χείρων, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας ἀνεκάλυψε τὰς ἐν
τῷ φυτῷ τούτῳ ἐμπεριεχομένας ἱαματικὰς δυνάμεις, διδάξας
αὐτὰς εἰς τὸν Ἀσκληπιόν. Δι' ἐτέρου τινὸς εἶδους κενταύρου
(Centaurus Cyanus) ἐθεράπευσεν ὁ Χείρων τὸν πόδα τοῦ ὑπὸ
τοῦ Ἡρακλέους βαρέως τραυματισθέντα.

Ξ. Λά ν δ ε ρ ε ρ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ εἰς τὴν προεδρείαν τοῦ ὑπουργείου κεκλημένος Κ. Α.
Μαυροκορδάτος ἔμεινεν εἰς Μελίτην ἵνα τελειώσῃ τὴν κάθα-
ρσιν αὐτοῦ, ἐπειδὴ εἰς τὸ φέρον τὴν Α. Ε. ἀτμόπλοιον ἐπέσκηψε
χολέρα. Πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ Παρισίων ἔλαβεν ἰδιαιτέραν ἀ-
κρόασιν παρὰ τῷ αὐτοκράτορι τῶν Γάλλων.

— Ἡ πολιορκία τῆς Σιλιστρίας διελύθη καὶ οἱ πολιορκηταὶ
ἐπανῆλθον πέραν τοῦ Δουνάβεως.

— Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Κ. Δ. Καλλέργης ὑπο-
στράτηγος ἔλαβε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων περι-
ποιητικὴν καὶ συγχαρητήριον ἐπιστολήν, ἐν ἣ βεβαιούται ὅτι
ἡ Ἑλλάς καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἔσσονται ἀείποτε ὑπὸ τὴν
εὐνοίαν τῆς Α. Α. Μ. καὶ τῆς Γαλλίας.

— Ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ ἀριθ. 2114—2122
ἐδημοσιεύθη ἐκτενὴς καὶ σπουδαία διατριβὴ περὶ τοῦ Σωκρά-
τους, θεωρουμένου ὡς ἱστορικοῦ καὶ πολιτικοῦ προσώπου, με-
ταφραθεῖσα ἐκ τῆς Βρετανικῆς ἐπιθεωρήσεως. Τὴν ἀνάγνω-
σιν ταύτης συσταίνομεν εἰς πάντας.

— Καὶ αὖθις παρακαλοῦμεν τοὺς Κ. Κ. συνδρομητὰς τῆς
ἐφημερίδος τῶν Μαθητῶν, τοὺς μὴ μέχρι τοῦδε πληρώσαντας
ἐκ δυστροπίας τὰς συνδρομὰς αὐτῶν, νὰ πέμψωσι πρὸς ἡμᾶς,
ἢ καταβάλλωσι ταύτας εἰς τοὺς ἐπιτρόπους ἡμῶν κατὰ τόπον,
ἄλλως θέλομεν μεταχειρισθῆ μέθοδον λίαν δυσάρεστον αὐτοῖς
τε καὶ ἡμῖν βεβαιούμεν τοὺς τοιοῦτους ὅτι οὔτε αἱ ὑπεκφυγαί,
οὔτε αἱ προφάσεις καὶ αἱ στρεψοδικαίαι, ὧν χρῆσιν ποιούσι, θέ-
λουσιν ὠφελῆσαι αὐτοὺς τὸ παράπαν.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς
ἐγκύκλιον.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Πρὸς ἀπάσας τὰς στρατιωτικὰς ἀρχάς.

Ἐπειδὴ ἀξιωματικοὶ τινες καταχρώμενοι τὴν περὶ τῆς εὐη-
μερίας τῶν ὑπῆκόων του μέριμναν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως,
ζητοῦσι δι' ἀσημάντους ὑποθέσεις, ἐναντίον τῆς στρατιωτικῆς
ἱεραρχίας, ἀκρόασιν παρὰ τῆς τῆς Α. Μ. ἐνασχολοῦντες ἐπὶ
ματαίῳ τὸν πολῦτιμον αὐτῆς καιρὸν.

Διατάττομεν ὅτι οἱ ἐπιθυμοῦντες τῶν Κ. Κ. ἀξιωματικῶν
νὰ παρουσιασθῶσιν αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Α. Μ. ὀφείλουσι
νὰ ἀναγγέλλωσι προηγουμένως τὴν ἐπιθυμίαν των ταύτην εἰς
ἡμᾶς, ἐπιφυλακτομένους νὰ ζητήσωμεν παρὰ τῆς Α. Μ. τὴν
ἀδείαν τῆς δι' ἡμῶν παρουσιάσεως των.

Τῆς διατάξεως ταύτης ἐξαιροῦνται ὅσοι τῶν Κ. Κ. ἀξιωμα-
τικῶν εἰσὶ Γερουσιασταὶ ἢ Βουλευταὶ, διαρκούσης τῆς ἐνεργείας
τῶν νομοθετικῶν σωμάτων.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Ἰουνίου 1854.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Δ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Παρατηρήσας πόσον περισπούδαστον ἐθεώρησαν οἱ Εὐρωπαῖοι
περιγηταὶ καὶ ἅπας ὁ φιλολογικὸς κόσμος τὴν ἀνεύρεσιν ἢ
ἀνακάλυψιν τῶν ἀπολωλότων παλαιῶν φρουρίων καὶ πόλεων,
καὶ πρὸ πάντων τῶν Ἀττικῶν δήμων, ἔσπευσα νὰ μεταχειρι-
σθῶ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα διὰ νὰ ἀνεύρω τοὺς δήμους τῆς
Ἀττικῆς, ἔχοντας ἀριθμὸν οὐκ ἐλάττω τῶν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα.

Διὰ νὰ τελεσφορήσῃ τις τὸ δυσχερέστατον τοῦτο ἔργον, πρέ-
πει νὰ ἔχη τὰ ἀναγκαῖα προσόντα, πρὸ πάντων δὲ νὰ ἦναι
γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ τόπου, καὶ νὰ γνωρίζῃ τὰς καιρικὰς
περιστάσεις αὐτοῦ.

Οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ ἐνασχοληθῶσιν εἰς τὸ δυσπόριστον τοῦτο
ἔργον, στερούμενοι τοῦ μνησθέντος πρώτου προσόντος, καὶ τοι-
σοφοὶ καὶ πολυμαθέστατοι, ἀπέτυχον ὁμῶς ἐν τοῖς πλείστοις,
ὡς ἔδειξεν ὁ χρόνος τὰ ἔργα των μάταια.

Ἐὰν εἶπω ὅτι ἐγὼ ἐπέτυχον εἰς τὸ ἐπιχείρημά μου, θέλω
φανερῶς περιφίλατος· ἀλλ' ὅτι εἶναι ἀληθές, ἔχων τὸ
προσὸν τῆς Ἀττικῆς αὐτοχθονίας, καὶ τὴν δυνατὴν ἐπιμέλειαν,
δι' ἧς πάντα δοῦλα γίγνεται, κατὰ τὸν εἰπόντα σοφὸν, τολμῶ
νὰ εἶπω θαρρόντως, ὅτι ὁ συνδρομητὴς τῆς ἐκδόσεως τοῦ πο-
πνήματός μου τοῦτου θέλει εὐχαριστηθῆ συντελέσας εἰς
τοῦτο.

Τὸ βιβλίον συγκείμενον ἐκ φύλλων τυπογραφικῶν περὶ τὰ
δεκαπέντε τιμᾶται δραχμὰς τρεῖς ἕκαστον ἀντίτυπον. Ὁ ἐπι-
θυμῶν νὰ συντελέσῃ εἰς τοῦτο, ἄς εὐαρεστηθῆ νὰ σημειώσῃ
τὴν προαίρεσίν του.

Ἀθῆναι τῆ ἀ. Ἰουνίου 1854.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΥΡΜΕΛΗΣ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Μετὰ λύπης πικρᾶς ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν Ἐνωσιν ἐφημε-
ρίδα τῆς Σύρου τὴν ἐξῆς λυπηρὰν νεκρολογίαν.

Κατὰ τὴν 22 τοῦ τρέχοντος ἡμέραν Τρίτην ἀπεβίωσεν ὁ
Θεμιστοκλῆς Μεσχίνης, νέος χρηστοθήης καὶ κόσμιος, διακρι-
νόμενος ἐν τοῖς νέοις ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ, πικρὰν εἰς τε τοὺς
φιλοσόφους γονεῖς αὐτοῦ καὶ φίλους λύπην καταλιπών. Δι-
ελθὼν ὁ μακαρίτης ἐπιτυχῶς τὰ ἐγκύκλια γυμνασιακὰ μαθή-
ματα καὶ κατὰ πρῶτον ὡς προπαιδευτὴς εἰς τὸ αὐτὸ ἐν ᾧ
ἐσπούδασε Γυμνάσιον τῆς Ἑρμοπόλεως ἐπὶ πολλὰ ἔτη πι-
στῶς ὑπηρετήσας, ἐγένετο κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διὰ
τε τὴν φιλοποσίαν καὶ φιλομάθειαν αὐτοῦ ἐγκρατῆς τῆς Ἑλ-
ληνικῆς καὶ ἐτέρων γλωσσῶν καὶ κτήτωρ ἱκανῶν γνώσεων,
τὰς ὁποίας ἐκάλυπτεν ἄκρα μετριοφροσύνη συνωδευμένη ὑπ'
αὐστηρᾶς ἠθικῆς. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑποστὰς τὰς νομίμους ἐξε-
τάσεις καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῆς Σ. Κυβερνήσεως Β'. τάξεως
διδάσκαλος τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, διωρίσθη πρὸ ἐνὸς
ἔτους διδάσκαλος τῆς Α'. τάξεως τοῦ ἑλλ. σχολείου. Ἐνῶ
δὲ διετέλει διδάσκων μετὰ ζήλου καὶ ἐπιτυχίας, πολυώδυνος
ἀσθένεια ἐπεμψεν αὐτὸν πρόωρα εἰς τὸν ἄδη. Τὴν ἐκφορὰν
τοῦ νεκροῦ συνώδευσαν οἱ πλείστοι τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν
καὶ πλῆθος μαθητῶν· ἔτι δὲ ὁ Γυμνασιάρχης μετὰ τοῦ συλ-
λόγου τῶν Καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, οἵτινες καὶ προέπεμ-
ψαν αὐτὸν μέχρι τοῦ τάφου.

Ὁ Ἑλληνοδιδάσκαλος Κ. Μαντόπουλος μετὰ τὴν νεκρώσι-
μον ἀκολουθίαν ἐξεφώνησε λόγον λίαν συγκινητικόν, τὸν βίον
τοῦ μακαρίτου διεξελέγων καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ ἐπαινέσας.

Αἰωνία σου ἢ μνήμη χρηστὴ καὶ ἐνάρετε Θεμιστόκλειε. Γαῖαν
ἔχεις ἐλαφράν!

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.